

דף לז.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן תרנא פעיף ז

ז. ט. עשה בית יד ב ונתן בו הלולב ונטלו מהני דלקיחה ע"י דבר אחר
הוי לקיחה, ובלבד שיהיה דרך כבוד אבל אם אינו דרך כבוד כגון
שנתן הלולב בכלי ונטלו לא יצא ז. כרך עליו סודר ונטלו ק או כרך סודר
על ידו ר ונטלו י"א דלא יצא ש.

הגה: ונהגו להסיר הטבעות מידם ת או תפילין לאותם שנהגו להניחם בחוה"מ,
אבל מדינא אין לחוש א הואיל ואין כל היד מכוסה בהן.

דף לז:

עין משפט א.

או"ח סימן תרנא פעיף א

עיין לעיל דף לו: עין משפט ו

עין משפט ב.

או"ח סימן תרנג פעיף א

א. א. הדס של מצוה אסור להריח בו ב כי הוקצה למצותו, אבל אתרוג של

פ. כגון שכל הלולב חוץ מידו, ואוחז בכית יד הבולט הנעשה מן הסודר כיון שזה
לנאותו לא הוי חציצה, כ"כ הא"ר. ולפ"ז האוחז הלולב דרך בית יד לא הוי חציצה
אם לא שנעשה באופן שאינו מהודר. מ"ב אות ל'.

צ. אפי' בכלי כסף, דלא הוי דרך כבוד כשאווחזו בכלי. מ"ב אות ל"א.

ק. ונפסל מצד חציצה אם אינו לנאותו. ב"י.

ר. וה"ה לבש כפפות. מ"ב אות ל"ג.

ש. אבל להר"ן יצא דבטל לגבי ידו, אבל אם כרך סודר על הלולב שלא כדרך לנאותו גם
להר"ן לא יצא משום חציצה. מ"א ס"ק ט"ז. וא"כ הי"א לא חוזר על שני הדינים.
כה"ח אות ע"ד.

ת. ואם יש לו תחבושת בידו יסיר אותה קודם הברכה. בן איש חי פ' האזינו אות י"ג.

א. ולהב"ח זה לעיכובא, וכך דעת הט"ז בס"ק ז'. וכן דעת הגר"א. מ"ב אות ל"ו.

ב. כיון שעיקרו אינו אלא להריח בו, ומזה הקצה אותו למצותו כל שבעה כמו בעצי
סוכה, אבל אתרוג שעיקרו לאכילה מזה לבד הקצה אותו כל שבעה ולא מלהריח בו,
ע"כ מותר להריח בו אלא שנחלקו לענין ברכה כיון דלא עביד לריח לא שייך בו ברכה
דהנותן ריח טוב בפירות, וע"כ אין להריח בו כל שבעה. וכל זה בנוטלו בשעת נטילתו

מצוה מותר להריח בו מן הדין, אלא כיון שנחלקו אם לברך עליו יש להמנע מלהריח בו ג.

עין משפט ג.

או"ח סימן שלו פ"ה י

יג. הדס מחובר מותר להריח בו ד, אבל אתרוג ותפוח וכל דבר הראוי לאכילה אסור להריח בו במחובר שמא יתלוש אותו ה לאוכלו.

עין משפט ד.

או"ח סימן תרנא פ"ה ב

ב. ד. יטול האגודה בידו הימנית ו ראשיהם למעלה כדרך גידולן, והאתרוג ביד שמאל.

למצוה ורוצה לברך עליו ברכת הריח בזה יש פלוגתא, אבל בנוטלו באמצע היום לכו"ע מברך עליו, כ"כ המ"א. אבל דעת הט"ז דאין לברך עליו גם שלא בשעת נטילתו למצוה. ג. דיתכן הלכה כמ"ד שצריך לברך עליו, אבל אין הטעם שמא יבא לאוכלו. ד. דאין הנאתו אלא להריח, וזה יכול להעשות במחובר, טור. והר"ן כתב בשם הגאונים להיפך דבהדס אסור כיון שזה עומד רק לריח אין היכרא ויבא לקצוץ, והביאו הב"י. ו והגם שע"פ מה שקיי"ל כדעת השו"ע להתיר להריח בהדס במחובר, מ"מ העולם נהגו בזה איסור ואפשר שמא ישכח ויתלוש, כה"ח אות ס"א. ומ"מ יש אוסרים ליטלו בידו במחובר משום מוקצה, שם אות ס"ב. ואם נקצץ ההדס בשבת ע"י גוי אסור להריח בו. ו הנכנס בשבת לגינה ופרדס ששם ורדים ופרחים ואתרוגים שמריחים ובא לו להריח מרחוק צריך לברך דכיון שאינו הולך אצלם ממש להריח אין חשש שמא יתלוש. כ"כ הא"ר ושכה"ג, אבל המשב"ז אות יו"ד כתב דלא יברך משום דהוי ריח של איסור, וסיים וצ"ע וע"כ יש להרחיק עצמו מזה כיון שג"כ אינו יכול ליטלו בידו ולברך, כה"ח אות ס"ד. ה. היינו בידו, והתולש ברגלו בפיו ובמרפקו פטור, כה"ח אות ס"ה מתוספתא פ"י. צריך אדם ליזהר שלא לתלוש מבגד שעשוי מעור בהמה דהתולש גם משער מתה חייב, שתלישתה זו היא גיזתה, ט"ז ס"ק י' מירושלמי פ' כלל גדול. אמנם מדברי הרמב"ן האיסור רק מדרבנן, כה"ח אות ס"ז. ו ועוד יש ליזהר שלא לתלוש מעור שבידו או בגופו דהוה כמחובר לקרקע, דכך משמע בריש סנהדרין דאדם הוי כקרקע, ט"ז ס"ק י'. ו. כיון שהאגודה הם ג' מצות והאתרוג מצוה אחת. מגמ' סוכה ל"ז ע"ב, ואם נטל שניהם בידו אחת כתב הב"י בשם האו"ח דלא יצא, אבל הט"ז בס"ק י"ד חולק, אך מדברי הרמב"ם בפ"ז מהלכות לולב הלכה ט' מבואר דיצא, וכיון שיש בזה מחלוקת יש לחזור וליטלו בתיקונו בלא ברכה. כה"ח אות ל"ג.

עין משפט ה.

או"ח פימן תרנא פעיף ה

ה. י. ינענע בשעה שמברך ז' וכן בהלל בהודו לה' פעם אחת, ובהודו לה' שבסוף, וכן באנא ה' ח' הושיעה נא, מנענע ב' פעמים.

הגה: וי"א שהש"ץ מנענע ג"כ כשיאמר יאמר נא ישראל כי לעולם חסדו אבל לא ב"יאמרו נא" וכן נהגו.

ז. מן התורה יוצא בהגבהה, אבל חז"ל אמרו שצריכין לנענע דכתיב אז ירננו עצי היער לפני ה'. לבוש.

ח. ובשם ה' לא ינענע, ויביא הלולב בכל פעם נגד החזה, כ"כ מהרח"ו. וּמנענעים באנא ה' הושיעה נא, ולא בהצליחה נא, כיון שהנענוע בא לעצור רוחות רעות וטללים רעים ולגעור בשטן וע"כ בהושיעה נא כלומר הושיענו מאלו המזיקין, אבל בהצליחה נא אין טעם זה, או הושיעה נא מורה על הישועה והגאולה ואז תהיה השמחה כפולה. כה"ח אות צ'.